

POHÁDKOHRANÍ

***Napsala
Michaela Treneva Rejnová***

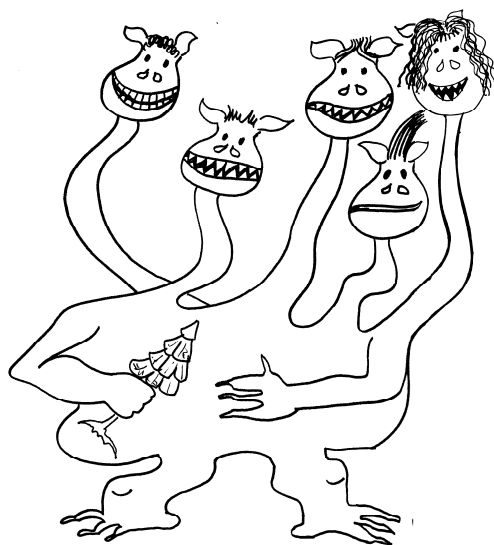
***Ilustrovala
Eliška Rubková Rejnová***

© Michaela Rejnová, 2012

© Eliška Rejnová, 2012

Tato kniha je věnována všem dětem bez rozdílu věku.

Poznámka autora:

Tato kniha má sloužit jako pracovní sešit, do kterého si děti mohou malovat a doplňovat, a tím si knížku dotvořit podle vlastní fantazie.

Jsou zde napsány různé pohádky, ke kterým jsou připraveny úkoly, ve kterých si děti hrají s písmeny, se slovy a s číslicemi.

Obrázky jsou určeny k vymalovávání. Cílem knihy je také zlepšit slovní zásobu a schopnost vyjadřovat se. Věřím, že každé dítě si zde najde to své a ukáže tím i svým rodičům, co jej baví.

OBSAH:

1.A POHÁDKA O KRÁVOČERTOVÍ
1.B HRAJEME SI S KRÁVOČERTEM

2.C POHÁDKA O DRÁČÍCH ZOUBCÍCH
2.D HRAJEME SI S DRÁČKEM

3.E STRAŠIDLOHRANÍ

4.F POHÁDKA O PRINCEZNĚ PYŠNĚNCE
4.G HRAJEME SI S PRINCEZNOU

5.H POHÁDKA O SAFÍROVÉM POKLADU
5.I HRAJEME SI S POKLADEM

6.J KRÁLOVSKY SI HRAJEME

7.K POHÁDKA O UPLAKANÉM TRAKTŮRKU
7.L HRAJEME SI S TRAKTŮRKEM

8.M VLÁČEK Z KONCE SVĚTA
8.N HRAJEME SI S VLÁČKEM

9.O KOLAHRANÍ

PŘIVÍTÁNÍ

Milé děti. Pojd'te s námi do pohádkového světa.
V naší knížce můžete potkat nejen Krávočerta nebo
pětihlavého draka.
Můžete zde najít i poklad plný krásných drahokamů.
A kdo by chtěl, mohl by se proletět vláčkem. Že to nejde?
Tak poslouchejte, a uvidíte!

A co si po přečtení pohádky něco malovat nebo si hrát
s postavami z pohádek?

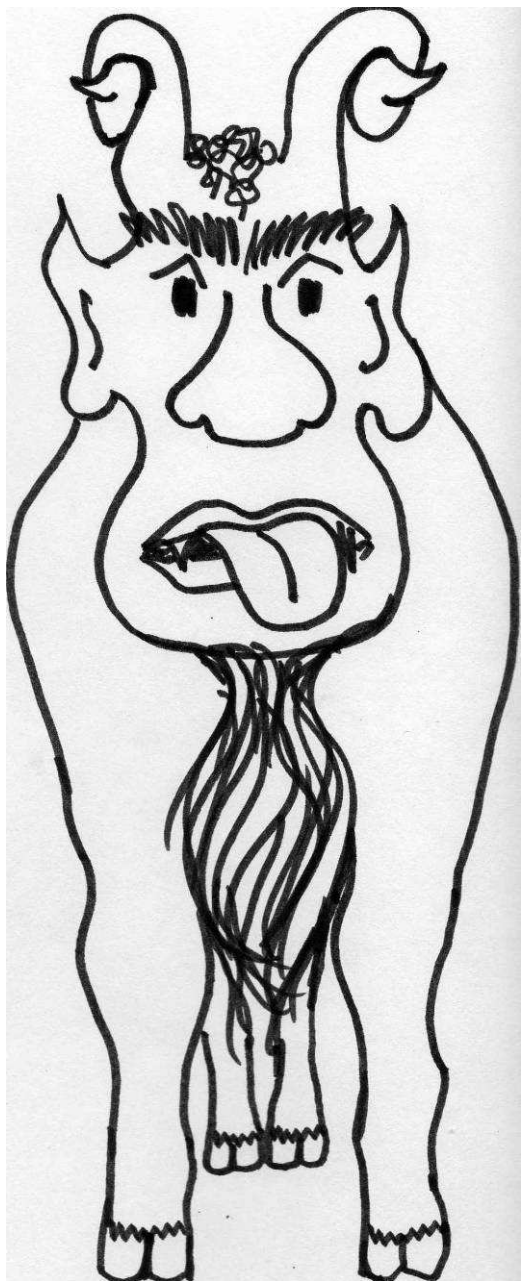
O krávočertovi

Za devatero řekami a devatero horami se nacházel jeden docela obyčejný les. A v tom lese žila spousta zvířátek. Jistě mi děti napovíte, jaká zvířátka v tom lese asi bydlela...

Žila tam například liška Ryška, vlk Plk, krteček Čerňáček, sovička Hlavička a mraveneček Rychlíček. Zvířátka si v lese žila celkem spokojeně, když jednoho dne se stalo něco veelmi neobvyklého. Jako první to objevila sovička Hlavička a svým houkáním dala všem zvířátkům v lese vědět, že se zde objevil někdo cizí. Zvířátka se seběhla na mýtince a začala se mezi sebou dohadovat, kdo to asi může být. Když v tom z poza křoví na ně vykouklo něco černobílého. Bylo to takové chlupaté, kulaté a i když se to na ně culilo, zvířátka se rychle poschovávala, kde se dalo. Tak třeba krteček Čerňáček se zakopal pod zem, liška Ryška s vlkem Plkem zaběhli za nejbližší křoví, mraveneček Rychlíček si vlezl pod list a Sovička Hlavička vylétla na tu nejvyšší větev. A všichni ze svých úkrytů pozorovali to neznámé zvířátko. A představte si děti, že tím zvířátkem byla malá panda, panda Fanda. Manda se s těmi zvířátky z lesa chtěla moc skamarádit, a tak se dokulila doprostřed mýtiny, kde ještě před chvílí stálo pět

zvírátek, a volala na všechny strany: „Zvírátko, zvírátko, nebojte se mne, já jsem jen malá panda, já vám neublížím, já bych se s vámi chtěla moc a moc kamarádit.“

Jako první vylezl ze svého úkrytu Rychlíček a zeptal se pandy, kde se tu tak najednou vzala. Zatímco se dala panda do vysvětlování, přicházela postupně všechna zvírátko k pandě blíž, aby slyšela její vyprávění o tom, jak utekla z místní ZOO a že zde hledá kamarády a útočiště. Zvírátko jí naslouchala, ale pořád si od ní nechávala uctivý odstup, protože nevěděla, co od takové pandy mohou čekat.

Když vtom, kde se vzal, tu se vzal, objevil se na mýtině další cizinec. Rohy to mělo jako kráva, ocas to mělo jako kráva, kopyta to mělo jako kráva, ale něco na té krávě bylo dost podivného. Dělalo to totiž budliky budkliky būůůůůů. Bylo to černé jako uhlí a smrdělo to po síře. A milé děti, představte si, on to byl samotný Krávočert.

Zvírátko to tak strašně vylekalo, že zůstala stát jako k zemi přibitá, ani nedutala. Nastalo hrobové ticho, do kterého se rozlehl mohutný krávočertův hlas: „Já, Krávočert I., jsem se rozhodl, že z tohoto lesa nadělám paseku! Potřebuji totiž dříví

pod kotle. Poslední dobou se nám ve zvířecím pekle nějak přemnožila zlobivá zvířátka, a tak nám už nestačí černé uhlí.“

Jak to zvířátka uslyšela, rozutekla se po celém lese, zalezla si do svých doupátek a doufala, že k nim to kácení lesa nedorazí. Panda Fanda ovšem neměla kam jít, a tak se schovávala ve větvích stromů a pozorovala Krávočerta, co bude dělat.

Krávočert si mezitím z pekla přivolal jednoho docela malinkatého a jednoho obrovitého čerta, a ti měli všechnu tu práci s kácením lesa oddřít. Panda si všimla, že ten malý čertík byl strašlivě nešikovný a to velké čertisko zase přihlouplé. A když dal Krávočert k něčemu povel, tak to chvíli trvalo, než na tom ti dva začali dělat a nakonec to stejně zpackali. A tak Fanda vyskočil před Krávočerta a nabídl se, že mu s tím kácením pomůže, že má zkušenosti ze zahraničí, a tam že se les kácí novými moderními metodami bez velké dřiny a námahy. Jediné, co že prý k tomu potřebuje, je dlouhatánský a sakramentsky pevný provaz a tři malinkaté kotle, velikosti asi tak pro stájového pinče. Krávočert byl zvědavý, co za novinky že se to sem z ciziny dostalo, a také chtěl mít práci rychle hotovou, a tak pandě ten provaz s těmi kotli dal. Nežli vše začalo, ztratil se Fanda na chvíli v lese. Když se pak objevil, dal každému z čertů jeden konec provazu do ruky. Krávočerta postavil doprostřed mezi ně, hnedka vedle jednoho statného stromu, odtamtud že na celou tu práci nejlépe uvidí, jen musí ten provaz co nejpevněji držet, tím bude také celé té práci velet. „A teď“, zvolal pandík, „teď začnete vy čerti porážet stromy tím, že začnete pobíhat po lese.“

A jak tak ti čerti po tom lese s tím provazem pobíhali, podařilo se jim zamotat se do toho provazu tak pěkně, že nebyli schopní se z něj vymotat. Čerti začali lamentovat, Krávočert už, už na Mandu začal svolávat pekelné čáry a máry, když v tom všechna zvířátka z lesa přiběhla Fandovi na pomoc.

V rukou držela ty tři kotle naplněné vodou a hej rup, vyšplouchla tu vodu na čerty a dokonce i na samotného Krávočerta.

No to se ví, že čerti nemůžou vodu ani vidět, a tak se po takové koupeli pěkně vypařili. Od té doby je v tom lese už nikdo nikdy neviděl. A co bylo s pandou Fandou? Ta si svým hrdinským činem v lese získala spoustu kamarádů. Zvířátka na jeho počest uspořádala velkou lesní slavnost, o které si zvířátka vyprávějí ještě dnes.

Hrajeme si s Krávočertem

- O** Napodob, jak dělá krávočert?
- O** Která zvířátka z lesa v pohádce o Krávočertovi vystupují? Pamatuješ si jejich jména?
- O** Které zvíře z pohádky nežije v našich lesích? Víš, kde toto zvíře žije?
- O** Krávočert by se chtěl podepsat, ale zapomněl, která písmenka má použít. Pomůžeš mu najít mezi písmenky ta správná? Spoj čarou správné písmenko s podpisem Krávočerta, který se zde podepsal před ním?

B K R S Á A Z V U O C Č E P R Ě T
K R Á V O Č E R T

- O** Zkusíš napodobit Krávočertův podpis?

O Najdeš kolik písmenek K je v básničce o Krávočertovi?
Můžeš je i tolikrát napsat.

KRÁVOČERT KŘIVÍ HUBU,

ŽE V LESE UTRŽIL OSTUDU.

MRAVENEČEK, SOVIČKA I PANDIČKA

VESELÍ SE SE ZVÍŘÁTKY ZCELIČKA.

O Nakresli krávočerta.

Dračí zoubky

Milé děti, dnes si budeme povídat o zoubcích. Znáte tu pohádku dračích zoubcích? Že ne? Tak pěkně poslouchejte.. Bylo nebylo, za devatero horami a devatero řekami, jedno království.

A protože v tom království žila spousta draků, říkali mu Dračí království. Víte milé děti, jak vypadá takový drak? No, takový drak je hlavně strááášlivě veliký. Vysoký je asi jako dům, ocas má dlouhý jako autobus a „zoubky“ má velké jako obrovský balvan.

A právě s těmi zoubky měl jeden dráček velké starosti, hlavně jeho pátá hlava. On to byl totiž pětihlavý drak. Umíte ukázat na prstech, kolik těch hlav drak měl? No, a každá z těch pěti hlav měla své oblíbené jídlo. První hlava měla ze všeho na světě nejraději princezny. Druhá hlava zase baštila obilné kaše. Třetí hlava ráda jedla melouny a čtvrtá hlava moc ráda chroupala zelí. No a páté hlavě nejvíce chutnaly bonbóny. Jenomže, čím víc těch bonbónů sežrala, tím více byla smutná, protože jí z těch všech bonbónků začaly pobolívat zoubky.

Když jednou potkal náš dráček Pětihlaváček krásnou pětihlavou dračici Anežku. Ta se na něj usmála, ale dráček jen smutně zavzdychal.

„Pročpak jsi tak smutný, dráčku Pětihlaváčku?“ zeptala se dračice Anežka.

„Ále, také bych se chtěl tak pěkně smát jako ty, ale nemůžu. Mou pátou hlavu bolí zoubky. A bojím se, aby i ty zbylé hlavy nerozbolely zuby.“ odpověděl dráček.

„Tak víš co, dráčku, podíváme se tomu všemu na zoubek!“ řekla Pětihlavička Anežka. „Jestlipak si čistíš své zoubky?“

„Co to je?“ zeptal se Pětihlaváček.

„No, to si vytrhneš strom, vymácháš ho v rybníce, vyválíš ho v lučním kvítí, a pak si jím začneš drbat zuby.“ a vycenila na draka zuby.

„Aha, a ukážeš mi, jak se ty zuby drbou?“

„To víš, že ano, ale musíš mi pomoci!“

A tak spolu letěli k rybníku, u něj vytrhli dva stromy, vymáchali je v rybníce a vyválieli v přilehlé kvetoucí louce.

„A víš co, dráčku, můžeme si k tomu i zazpívat takovou písničku!“ Zvolala Anežka.

„První hlava, druhá hlava, třetí hlava, čtvrtá hlava.
Čistí zoubky nahoře, čistí i ty dole.
Čistí zoubky vepředu, čistí i ty vzadu.
Pátá hlava poctivě,
čistí všechny zoubky své.“

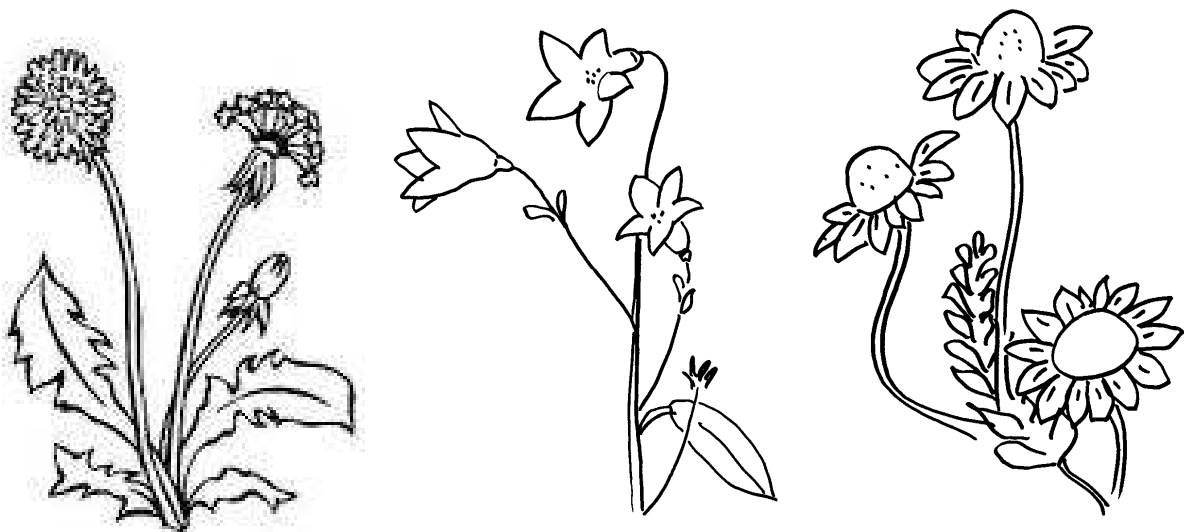
„A jak často si ty zoubky čistíš?“ zeptal se dráček.
„Každé ráno a každý večer, a také když spapám hodně
sladkého.“ odpověděla dračice.
„Jéje, Anežko, ale já si tu písničku asi napoprvé nezapamatuji
a bez ní mi to čištění zoubků nějak moc nejde“ posmutněl
Pětihlaváček.
„Tak víš co? Budeme si ty zoubky čistit vždycky spolu,
sejdeme se ráno a večer tady u toho rybníka. Domluveno?“
„Domluveno!“ zaradoval se dráček.
A od té doby se každé ráno a každý večer dráček s dračicí
scházeli u rybníka, odkud se do širého kraje linula jejich
písnička:

První hlava, druhá hlava, třetí hlava, čtvrtá hlava,
Čistí zoubky nahoře, čistí i ty dole.
Čistí zoubky vepředu, čistí i ty vzadu.
Pátá hlava poctivě,
čistí všechny zoubky své.

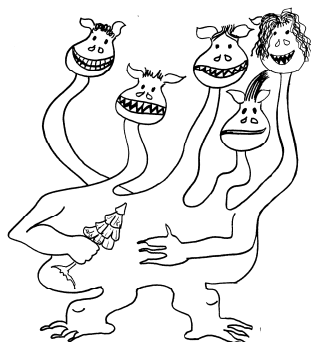
A co Vy, milé děti. Budete si také čistit zoubky, jako ti dva
dráčkové?

Hrajeme si s Dráčkem

- ☐ Jak se jmenoval dráček z naší pohádky?
Ukaž na prstech a řekni, kolik hlav měl?
- ☐ Jak se jmenovala jeho kamarádka?
Ukaž na prstech a řekni, kolik hlav měla?
- ☐ Ukaž na prstech a řekni, kolik hlav měli oba dohromady?
- ☐ Jak si čistili naši dráčkové zoubky?
- ☐ Zkusíš zazpívat písničku, kterou si při tom dráčkové zpívali?
- ☐ Jaké kytičky na louce asi dráčkové sbírali?
- ☐ Vymaluj kytičky a zkus je pojmenovat:

- ☐ Znáš nějakou jinou pohádku o drakovi?
- ☐ Uměl/a bys ji vyprávět?
- ☐ V dračí sloji se sešel drak s dračicí a dráčkem. Všichni se podepsali v písku. Pospoj je s jejich podpisy.

DRAK

DRAČICE

DRÁČEK

DRAČICE DRÁČEK DRAK

- ☐ Namaluj si dráčka:

Strašidlohraní

- O** Jaká strašidla znáš? Ve které pohádce hrají? Uměl/a bys ji vyprávět?
- O** Která z nich ti připadají nejstrašidelnější a proč?
- O** Nakresli nějaké strašidlo.

- O** Vybarvi slovo STRAŠIDLO.

STRAŠIDLO

- O** Námět ke hře: Vytvoř s pomocí rodičů masku nějakého strašidla a zkus s ní někoho postrašit.

O princezně Pyšněnce

V jedné daleké zemi měla královna s králem jen jedinou dceru Emičku. Ta byla krásná, ale také velmi pyšná, a tak jí přezdívali Pyšněnka.

A víte milé děti, jak se taková Pyšněna chovala?

Nosánek nosila jen nahoru a nic jí nebylo dost dobré. Někdy si zamanula, že chce nové šaty, a to hned, a že musí být z brokátu, a když jí je krejčí přinesli, tu si vzpomněla, že by chtěla šaty spíše ze zlata. O její ruku ucházeli urození princové ze všech koutů světa, ale žádný jí podle jejích slov nebyl hoden.

V království se lidé předháněli, čím by princeznu potěšili, a tak mnohé hádky a nesrovnalosti z toho vzešly. A když už to princeznino chování bylo do nebe volající a v království byli lidé mezi sebou tak rozhádaní, že jeden na druhého ani pohlédnout nechtěl, objevil se zčista jasna v královském paláci cizinec

oblečený celý ve zlatě a stříbře, mnohými drahokamy zdobený a drahými vůněmi ovoněný. Princezna se ze zvědavosti šla na toho vzácného cizince podívat, ale jakmile se k němu přiblížila, cizinec si jí schoval pod svůj drahocenný plášť, dvakrát se dokola otočil, a byl ten tam.

Nikdo nevěděl, kam se tak najednou Pyšněna poděla. Nejprve vyhlásili v království velký smutek. Po pár dnech si už ale na Pyšněnku už nikdo nevzpomněl, každý byl rád, že se může v klidu věnovat své práci a nemusí obskakovat tu rozmazlenou královskou dcerunku. Také hádek a nevraživosti v tom království ubylo, takže když už si náhodou někdo na Pyšněnku vzpomněl, jen se tak pousmál a byl vlastně rád, že už jim nedělá ze života peklo!

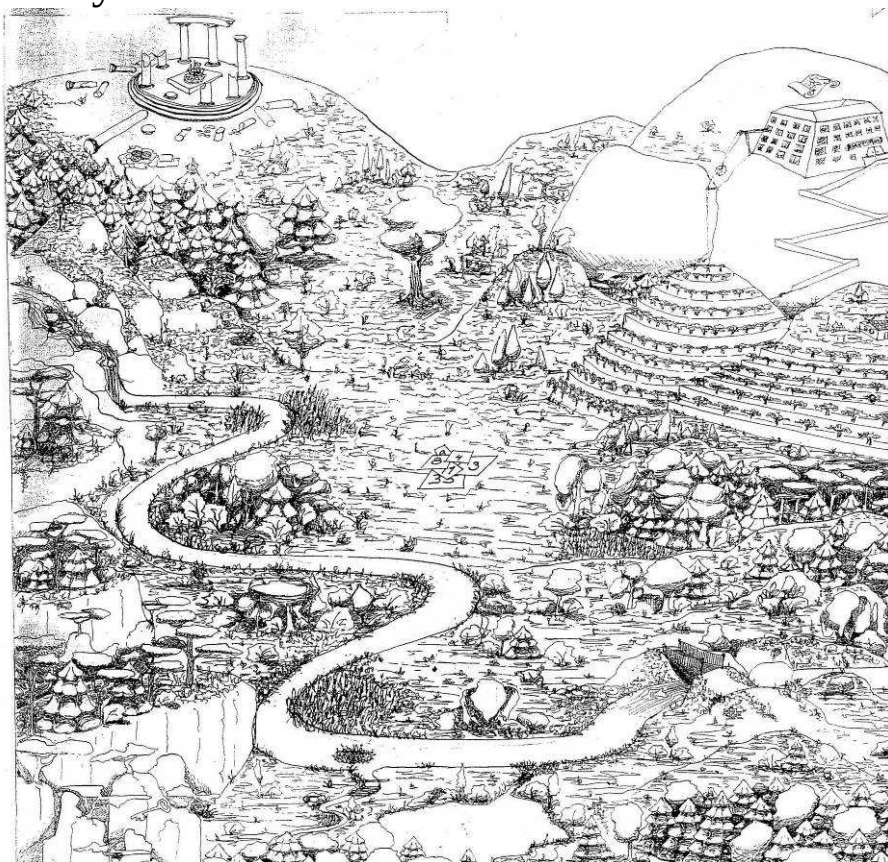

Peklo ale mezitím naopak nastalo princezně Pyšněnce, a to doslova a do písmene. Ten neznámý cizinec se proměnil v samotného Lucipera, místo drahocenných šatů měl najednou na sobě roztrhané umouněné šaty a strašlivě páchl sírou. Místo v paláci stála princezna před pekelným počítačem, který jí promítal všechny její hříchy, kterých se dopustila. Když to vše princezna shlédla, viděla, že je zle.

Naštěstí nad ní ale nějaký andělíček držel ochranou ruku, a tak dostala Pyšněna ještě šanci k nápravě. Celý rok měla čertům v Pekle sloužit, prát jim, vařit a uklízet. A protože se princezna z toho Pekla opravdu chtěla dostat, konala svou práci po celý rok poctivě.

A tak dostala za rok a den od svého pekelného únosu z Pekla propustku. Princezna se ale z Pekla musela do svého rodného království dopravit pěkně sama, po svých.

No a to víte, milé děti, Peklo se nachází až na samém konci světa, takže než se princeznička dostala domů, prochodila mnohá království a mnohé kraje. Její krásné šaty byly celé ušmudlané a cestou jí přibyla i sem tam nějaká ta vráska, ale na její kráse nebylo. A navíc se stala docela milou a přívětivou. Když tedy došla do svého královského paláce, její rodiče jí málem nepoznali. A tak byly v celém království vyhlášené dny radosti a veselosti.

Hrajeme si s princeznou:

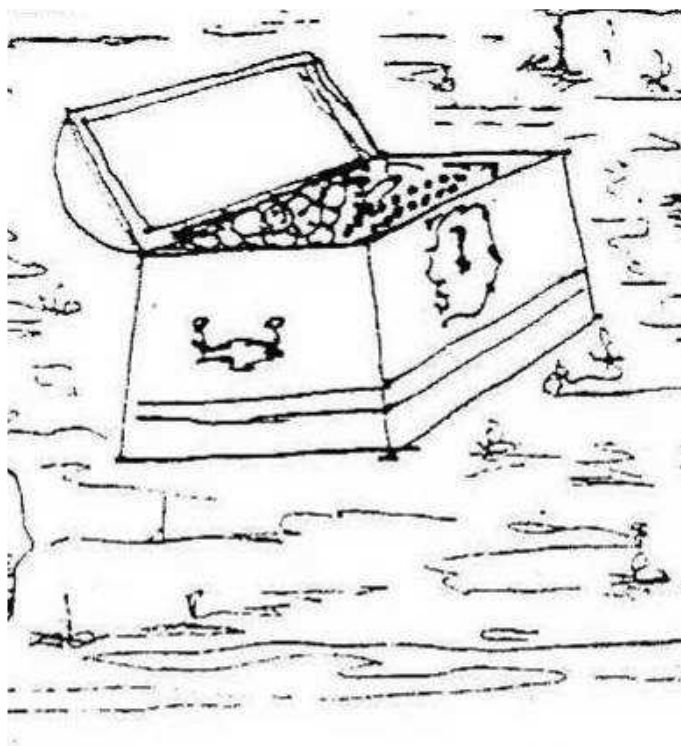
- O** Jak se jmenovala princezna z naší pohádky? Uměl/a bys to napsat (pro menší děti stačí první písmenko)?

- O** Co musela princezna v Pekle dělat, aby se zachránila?

- O** Vybarvi si princeznu a nakresli vedle ní nějakou postavu z naší pohádky.

O safírovém pokladu

Bylo nebylo za devatero horami a devatero městy jedno moře. To moře bylo veliké, převeliké. Když na něj dopadaly sluneční paprsky, vypadalo to, jakoby se na jeho hladině leskly safíry. A tak tomu moři odedávna lidé říkali Safírové moře. Málokdo však věděl, že ono moře ve svých hlubinách opravdu ukrývá safírový poklad.

Na nejzazším okraji toho moře stála malá rybářská vesnička. Život zde byl těžký, neboť půda zde byla neúrodná a ryb v této části moře nebylo mnoho. Lidé zde byli tak chudí, že často ani neměli, co by dali svým dětem do úst. Chodili otrhaní ve starých hadrech a chlapci museli vypomáhat tatínkům s rybolovem, zatímco dívky posílali jako služky do nejbližšího města. O tom, že by mohli chodit do školy se jim ani nesnilo.

V této vesničce žil i jeden stařík. Ten se kdysi také tak jako většina místních živil lovem ryb. Svým vnoučatům vyprávěl příběhy, které mu stejně vyprávěl jeho dědeček. Vždy, když vyprávěl prastarý příběh o safírovém pokladu ukrytém v moři, jeho nejstarší vnuk Théo, vykřikoval, že on ten poklad najde! Jednoho dne Théo vyjel s tatínkem na moře. Dlouho nemohli nic ulovit, a tak se vydali dále do moře, než obvykle. Najednou se ale začal zvedat vítr a přišla velikánská bouře. Pak přišla obrovská vlna, která jedním rázem smetla chlapce do rozbouřeného moře.

Ač se otec snažil sebevíc, svého chlapce již ve vlnách nenašel. To bylo slz a naříkání, když se tatínek vrátil domů sám. Náš chlapec ale měl velké štěstí a nezahynul. Už už se málem utopil, když vtom uslyšel: „Chytni se mě a zachrániš se!“

Kde se vzala, tu se vzala, usmívala se na něj mořská vílka. Théo se z posledních sil chytil. Víla s ním odplula do krásného podmořského paláce. Tam jej přivítala Bílá víla s perleťovou korunkou vykládanou perlami: „Naše Malá modrá víla Ti darovala schopnost dýchat pod vodou. Nechala Ti ale ruce a nohy a já hledám zahradníka. Nabízím Ti sedm let služby v našem paláci. Když zůstaneš, dobře se Ti povede.“

„Kde by se tady pod vodou vzaly zahrady?“ podivil se chlapec.

Théo se podíval na usměvavou Malou vílu a ta jej provedla palácem. V každé místnosti byl zahrádka, ve které rostly překrásné mořské rostliny, kolem kterých plavaly nejroztodivnější ryby. Po cestě potkávali také víly různých barev, některé byly průhledné, jiné třpytivé, další světélkovaly. Pro Théa to byla taková podívaná, že když se ho Bílá víla opět zeptala, zda se chce stát zahradníkem v jejím paláci, odpověděl radostně ano.

S Malou modrou vílou se skamarádil. Ona mu radila, jak se o kterou zahrádku starat a on jí zase na oplátku vyprávěl, jak to vypadá nad vodou na souši. Tak žil v paláci mořských víl, ani si nevšiml, jak čas utíká, až uplynulo oněch sedm let. Celou tu dobu však myslel na safírový poklad a na nouzi, která trápí jeho rodinu i celou vesnici. Tu za ním jednoho dne přišla Bílá víla a pravila: „Dobře jsi vykonával svou práci zahradníka, mnohé zahrádky jsou dnes ještě krásnější než dříve. Řekni, co by sis přál?“

„Vzácná paní,“ odpověděl Théo, „po ničem jiném netoužím více, než po safírovém pokladu s kterým bych se chtěl vrátit domů.“

„Poklad, o kterém mluvíš, ti může darovat jen král tohoto moře. Naši mořští koníci tě k němu zavezou. Ale ten poklad získáš jen tehdy, splníš-li tři úkoly, které ti král uloží. Pakliže se ti to nepodaří, zůstaneš navždy jeho služebníkem“, varovala chlapce víla, zatleskala a v mžiku tu bylo krásné spřežení tažené dvanácti obrovskými mořskými koníky. Théo do něj nasedl a ujížděl s ním ke králi, aniž by si vzpomněl na Malou vílu. Ta se oblékla do velkého smutku, když viděla, že se s ní chlapec ani nerozloučil a navždy ujel.

Když Théo dojel do královského paláce, nestačil se divit vlastním očím. Palác ten byl třikrát tak vyšší a pětikrát tak delší než palác mořských víl. Byl zdoben překrásnými mušlemi,

drahokamy i perlami. Žily zde nejrůznější mořské bytosti. Král se chlapci zjevil v podobě statného muže s dlouhým bílým plnovousem, který připomínal rozčeřené vlny. Vlny si právě česal zlatým hřebenem a mocným hlasem promluvil: „Vím, proč sem přicházíš. Když splníš tři úkoly, které ti uložím, poklad bude tvůj. S prvním úkolem můžeš začít hned. V mé palácové zahradě roste vzácná rostlina. Nikdo zde se ale o ní neumí starat, takže rostlina chřadne a vadne. Najdi tu rostlinu!“

Chlapec tedy začal procházet palác. Celý den chodil, než našel velkou palácovou zahradu. Ta byla nádherná. Co různých rostlin a živočichů v ní žilo. Jak mezi nimi měl najít tu správnou rostlinu? Tu si poprvé vzpomněl na Malou vílu. Ta mu vždy radívala, aby nejvzácnější druhy rostlin sázel doprostřed zahrádky na zvláštní místo, které je pěkně osvětlené. Théo se tedy vydal přímo za nosem, šel, až došel pod velkou křišťálovou kopuli, pod kterou živořila malá modrá rostlinka.

„Květinu jsi našel, slyš tedy druhý úkol“, promluvil na chlapce král, který se tu znenadání před ním objevil. „Nyní učiň vše, aby byla zase krásná.“ Chlapec se tedy začal o rostlinu starat, ale květina byla stále zvadlá. Pak si jednoho dne vzpomněl opět na Malou modrou vílu, která mu radila, že o rostliny je třeba se starat s láskou, jako by to byly živé bytosti. A tak začal chlapec na rostlinu myslet, když vtom k němu sama promluvila. „Abych mohla být zase krásná, potřebuji, aby mě měl někdo rád.“

A tak se Théo začal o kytičku starat s láskou. Každý den za ní chodil, povídal si sní, a ona byla den ode dne krásnější, až jednoho dne se před chlapcem opět objevil Král a pravil: „Vidím, že jsi dobře rozpoznal, co květině chybělo. Slyš nyní

třetí a poslední úkol. Na světě je někdo, na koho jsi zapomněl, a ten se nyní trápí, neboť již bez tebe nemůže žít.“

Théo se zamyslel, pohleděl na květinu, a tu si vzpomněl na Malou vílu, s kterou mu celé ty roky bylo tak dobře. V mžiku se před ním objevila a oba se radostí ze znovu shledání objali. Vtom, jakoby se s nimi svět zatočil. Když se probrali, stáli oba dva na pláži před malou chudou rybářskou vesnicí. Oba dva se proměnili v chlapce a dívku. Byli celí mokří, ale jakmile na krásné dívčí šaty dopadly první sluneční paprsky, měnily se všechny kapičky moře v safíry. „Děkujeme“, volali oba dva, ale to už se k nim sbíhali děti z vesnice, které poblíž opravovaly rybářské sítě.

Takové radosti a veselí vesnice již dlouho nepamatovala. Chlapcova rodina vystrojila velkou veselku. Safinka, jak si dívka nyní říkala, každému z dětí ve vesnici darovala jeden safír, aby už nemusely trpět hladu, nouzí a mohly chodit i do školy, kde se naučili tolik věcí, že už nemuseli jen někde posluhovat, ale mohli se živit dobrou prací.

Jednoho dne se i Théovi a Safince narodily děti, byla to dvojčátka, holčička a chlapeček. A všichni žili dlouho a šťastně, protože se měli rádi.

Hrajeme si s pokladem

O Pamatuješ si, jak se jmenovaly ty drahokamy, které tvořily poklad?

O Víš, jakou barvu může mít safír?

O Zkus nakreslit safír:

O Vybarvi písmenka a zkus je napodobit:

S A F Í R

O Spočítej, kolik je v následujících dvou slovech písmen:

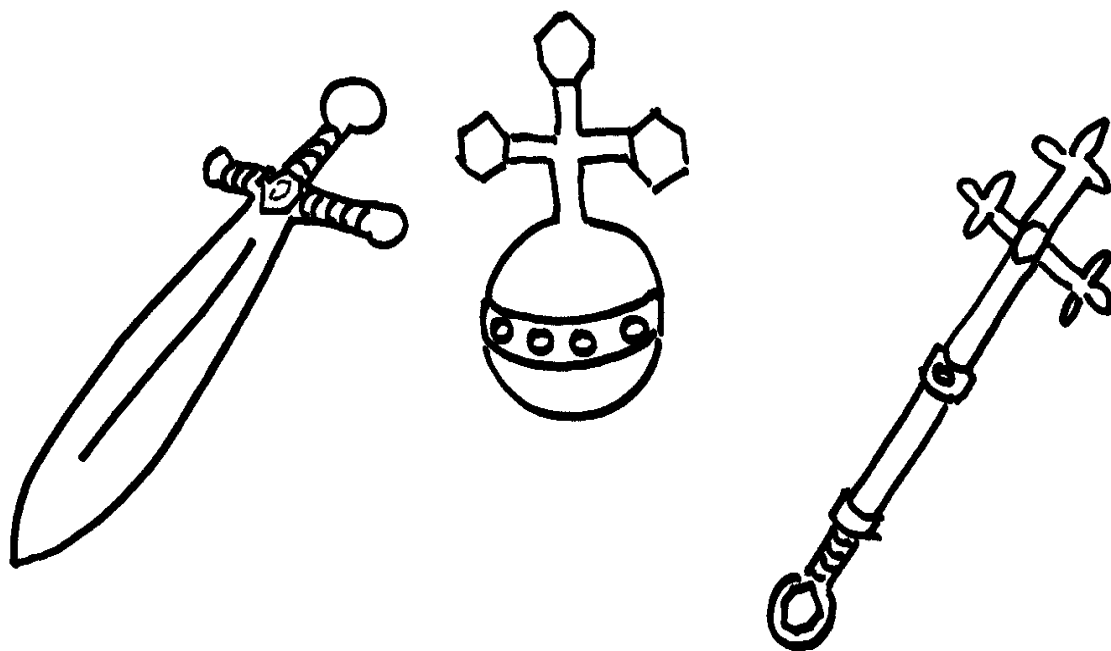
S A F Í R O V Ý P O K L A D

O Vybarvi si vílu podle své fantazie, zkus vedle namalovat svoji vílu:

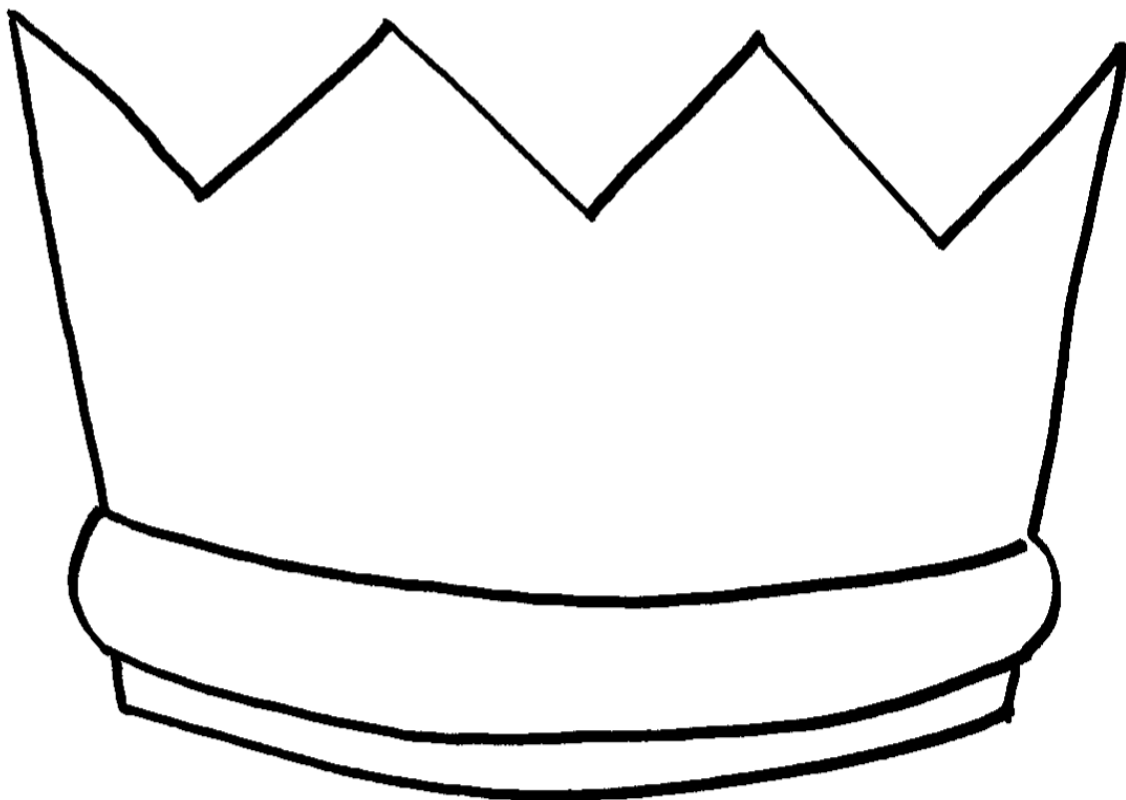

Královsky si hrajeme

- ☐ Znáš nějaké pohádky, ve kterých vystupují princezny a princové, králové a královny?
- ☐ Uměl/a bys nějakou vyprávět? Nebo si vymyslíš vlastní pohádku?
- ☐ Jaký by podle tebe měl být král?
- ☐ Pojmenuj a vymaluj královské předměty:

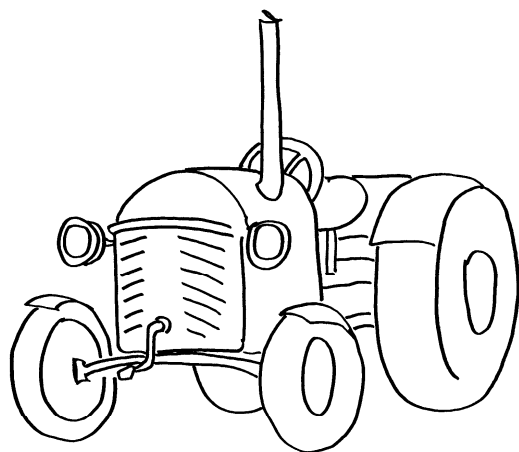

O Domaluj a dozdob tuto královskou korunu:

O Námět ke hře: Vytvoř si (s pomocí rodičů) korunu z papíru, najdi si plášť (stačí deka) a můžeš si hrát. Čím bys chtěl/a být?

O UPLAKANÉM TRAKTŮRKU

Byl jednou jeden traktůrek a ten byl strašně moc smutný.

Stál sám opuštěný ve staré stodole a nikdo si jej nevšímal. Jen občas nějaká slepice na něm vyseděla vajíčko nebo na něm udělala bobek. Bylo mu strašně moc líto, že s ním nikdo nechce jezdit, a tak jen fňukal a fňukal.

Jednou šel okolo stodoly kluk. Byl to Ája, syn místního farmáře. Uslyšel ze stodoly takové podivné kňourání, a tak se šel podívat, co se to tam děje. S překvapením zjistil, že je tam zaparkovaný krásný traktůrek, ale že nějak divně kvičí.

Přišel blíž k traktůrku, poklepal na něj a zeptal se: „Copak to tu děláš? Proč nejezdíš po lukách a nesekáš trávu?“

„Ále“ , vzdychl si traktůrek, „ se mnou nechce nikdo jezdit. Prý pořád jen pláču a nikomu se ten pláč nechce poslouchat.“

„Tak to jsme na tom podobně“, povídá Ája smutně. „Se mnou si také děti moc nechtějí hrát, že prý pořád brečím.“

„Víš co?“, napadlo Áju, „co kdybychom si spolu hráli! Ale už bez kňourání.“

„Tak jo, to bude bezva!“ Zvolal traktůrek. „A nechtěl bys mě nejdřív umýt, aby bylo vidět, jakou mám krásnou zelenou barvu?“

Ája začal trochu natahovat, ale traktůrek na Áju mrknul a slíbil mu, že ho pak povoží.

Ája tedy přinesl hadici a začal na traktůrek stříkat vodu.

„Uuáááá!“ zakřičel traktůrek.

„Proč ty teď zas brečíš?“ Zeptal se Ája.

„To bylo ze srandy, abychom nezapomněli, co jsme si slíbili! Ta voda je sice studená, ale mě to nevádí. Jsem moc rád, že se o mě staráš a že mám kamaráda.“ Usmál se traktůrek.

Když Ája traktůrek umyl, vyjel s ním na dvůr. Tam zrovna stál jeho tatínek a povídá: „Tobě se chce jezdit na tom uplakaném traktůrku?“

„Ale on už není vůbec uplakaný. A je to můj kamarád!“ Odpověděl Ája.

„A nechtěl bys s ním posekat trávu před domem?“ Zeptal se tatínek.

„Chtěl.“ A tak Ája vyjel s traktůrkem před dům a začal tam sekat trávu.

Jak tak Ája sekal, šly okolo děti a povídaly si: „Podívejte, to je ten ufňukaný kluk. A jaký má pěkný traktůrek. Také bychom si na něm chtěli zajezdit, ale on nás na něj určitě nepustí!“

„Ája všechno slyšel a bylo mu líto, že o něm děti takhle mluví. Už už se chtěl rozplakat, když vtom si to rozmyslel a zavolal na děti: „Ahóje děti, nechcete se se mnou povořit na mém traktůrku?“ A děti přiběhli a začali si s Ájou a traktůrkem hrát. A od té doby už ani Ája ani traktůrek neplakali ani nekňourali, když k tomu neměli nějaký vážný důvod. Když jim něco vadilo, tak si to prostě řekli a snažili si pomoci.“

Hrajeme si s traktůrkem:

O Jakou barvu měl traktůrek?

O Co si Ája s traktůrkem slíbili?

O Znáš nějakou jinou pohádku o traktůrku? Umíš ji vyprávět?

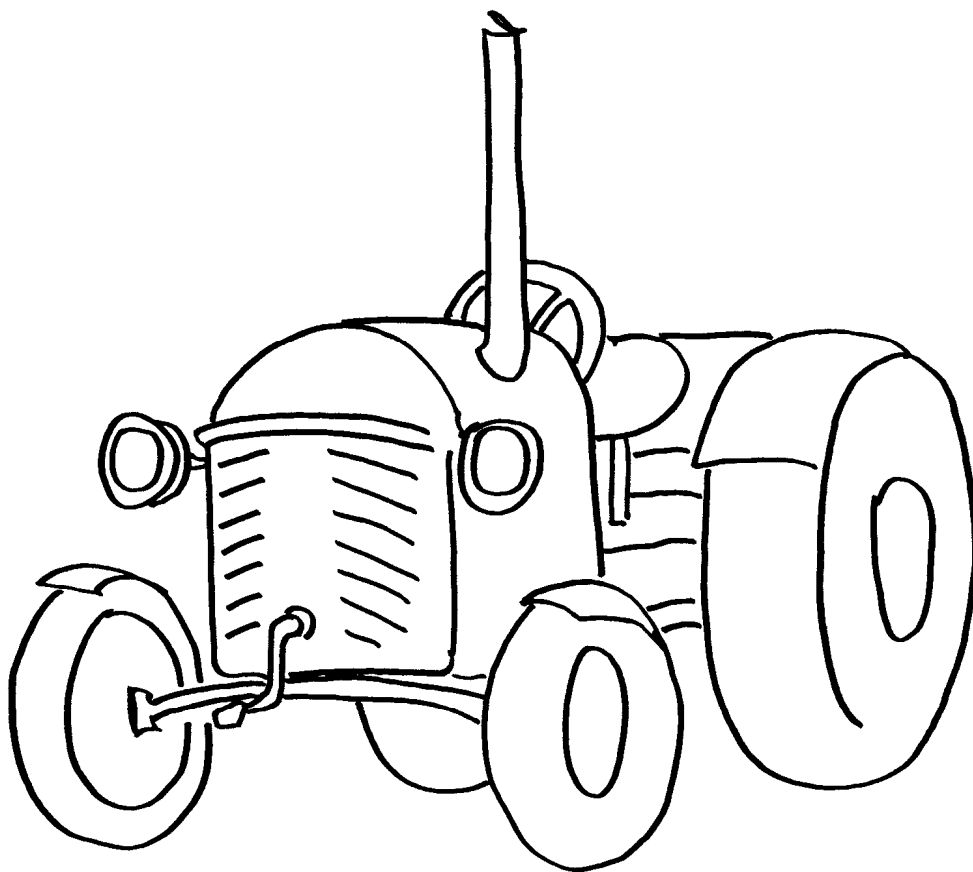
O Na co všechno se dá traktor používat?

O Kolik písmenek T a R je ve slově:

T R A K T O R

O Kolik kol má traktor, nakresli kolo..

O Vybarvi traktor a zkus také nakreslit vlastní.

O VLÁČKU, KTERÝ DOLETĚL AŽ NA KONEC SVĚTA

Bylo nebylo, za devatero tunely a devatero viadukty jedno městečko, a v tom městečku stálo pěkné nádraží. Lidé sem rádi chodili, protože to tu vše bylo tak akorát velké a tak akorát upravené. Paní výpravčí tu měla nasázené květiny a pan výpravčí se na příchozí lidi vždy mile usmál. Před nádražím postavil pro děti takové malinkaté nádražíčko s malinkatým vláčkem a tratí. Dokonce tomu vláčku dal i jméno. Jmenoval se Kiliánek. Děti si s Kiliánkem moc rády hrály a vždycky se moc těšily, když mohly jít na nádraží. Netušily ale, že Kiliánek není jen tak obyčejný vláček. On to byl totiž kouzelný vláček. Každý, kdo ho měl rád, se s ním mohl svézt, kam chtěl. Jen musel Kiliánkovi věřit, že to dokáže. Co myslíte děti, dokázal by vás ten vláček dovézt tam, kam by jste chtěly? A pročpak by ne? Ale co když někdo chtěl někam, kam nevedly žádné koleje? Co pak? Vždyť už jsem říkala, že ten vláček byl kouzelný. On si uměl přičarovat takové stříbrné koleje. A po nich se dostal všude, třeba až na konec světa. Jednoho dne přišla k malému nádražíčku dívka jménem Lucie. Chodila kolem dokola, a ne a ne se rozhoupat, ale nakonec se odvážila: „Kiliánku, Kiliánku, kdepak jsi. Ukaž se mi!“

Kiliánek vyjel z tunelu za nádražím. „Copak, copak, Lucinko? Chceš svézt?“

„Jak víš, že se jmenuji Lucka?, podivila se dívka, vždyť mě vidíš poprvé!“

„Já vidím i to, co není vidět. A na tobě vidím, že máš nějaké moc veliké trápení.“, odpověděl Kiliánek.

„No, to mám. Víš, moje maminka mi postonává, a já bych jí chtěla pomoci se uzdravit.“

Kiliánek byl chvíli potichu, a pak zašeptal: „Na druhém konci světa žije jeden kluk. Myslím, že se jmenuje Kubík. Měl podobné trápení jako ty. Mohl bych tě tam zavezt, třeba si vzájemně pomůžete.“

„Tak jo, souhlasila radostně Lucinka, vlezla si do vláčku a zvolala: „Jedém!“

Kiliánek se rozjel plnou parou vpřed. Pohánělo ho to, čemu děti věřily. A protože Lucinka moc věřila tomu, že může najít Kubíčka, mohla za ním dojet i na druhý konec světa. A ani to netrvalo moc dlouho. Najednou před sebou uviděla dvě sluníčka. Jedno bylo malé, a zářilo jasným bílým světlem. To druhé bylo veliké, ale jeho světlo tak nějak smutně blikalo a mžouralo. Lucinka přivřela oči, aby jí nebolely, když v tom uslyšela takový milý hlásek: „Ahoj, já jsem Kubík, a kdo jsi ty a kde jsi se tu vzala?“

Lucinka si uvědomila, že k ní promlouvá to malé jasné sluníčko. A tak zkusila odpovědět podobně, jako k ní promlouval Kuba. „Jmenuji se Lucinka, a tady Kiliánek mě k tobě zavezl. Prý Tě také trápí, že ti maminka postonává.“

„Trápilo“, odpověděl Kubík. Ale už vím, jak mamince pomoci. Když jsem byl menší, maminka se o mě s láskou starala a dávala mi hodně síly, abych pěkně povyrosl. No, a teď je řada zase na mě, abych jí tu sílu zase vrátil.“

Najednou zalilo Lucinku takové hřejivé teplo a velká hvězda se trochu rozjasnila.

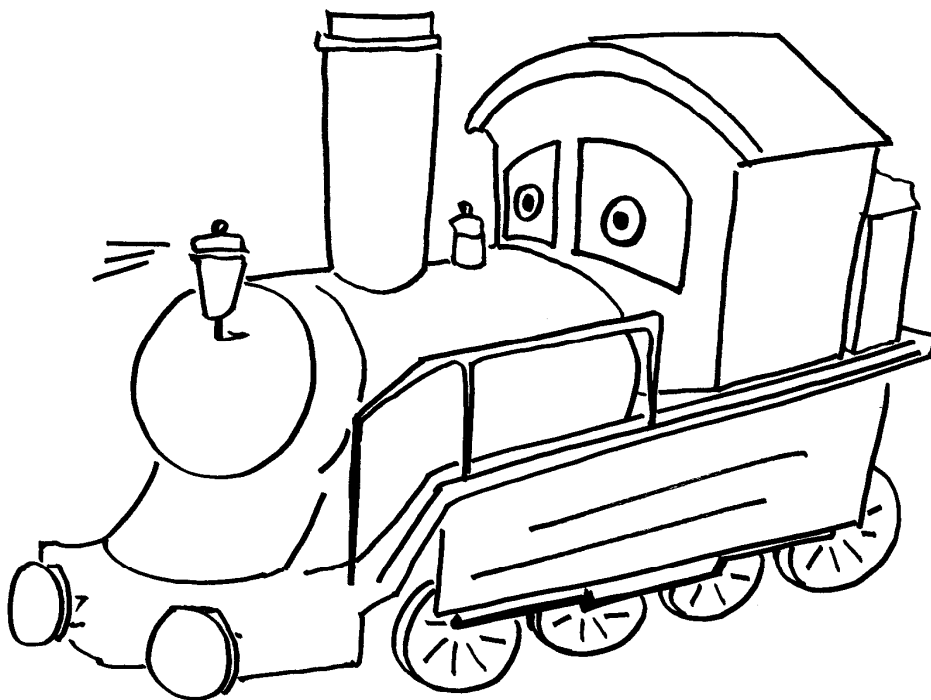
„Vidíš, Lucinko, když budeš své mamince také s láskou pomáhat, bude jednou zase jako rybička.

Lucinka zase pocítila ono hřejivé teplo, a velká hvězda se zase o něco více rozjasnila.

„Děkuji ti za radu, Kubíčku. U mne v srdíčku budeš mít také svoje místočko,“ rozloučila se Lucka se Jakubem a vyjela s mašinkou Kiliánkem domů.

Doma pak Lucinka mamince se vším, co dovedla, pomáhala. Často si vzpomněla na sluníčko, které teď nosila i ve svém srdci. To sluníčko maminku tak hrálo, že se brzy uzdravila.

Také na Kiliánka si Lucinka vzpomněla. A představte si milé děti, že od té doby, co dovezl Lucinku ke Kubíčkově, začal vláček jezdit dokonce po zlatých kolejích.

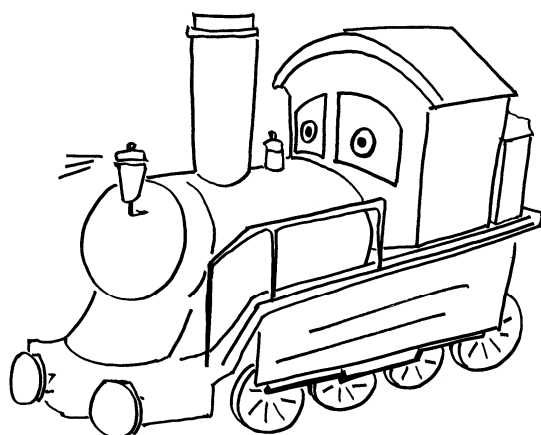

Hrajeme si s vláčkem:

- O** Po jakých kolejích jezdil vláček?
- O** Pamatuješ si, jak se ten kouzelný vláček jmenoval?
- O** Znáš nějaké pohádky o vláčcích?
- O** Víš, co je to viadukt?
- O** Zkus napodobit slovo vlak:

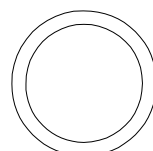
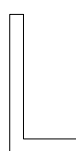
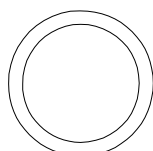
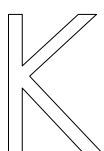
V L A K

- O** Spočítej, kolik kol má tento vlak. Můžeš si jej i vybarvit.

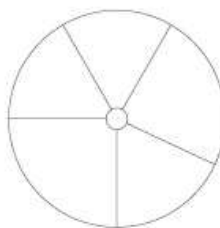
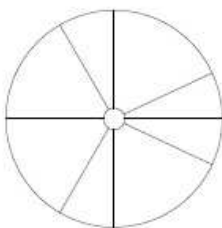
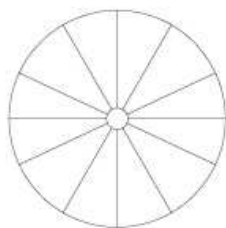
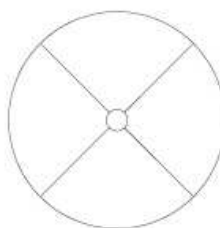
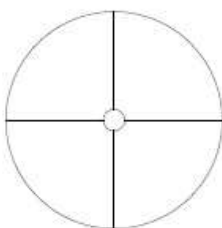
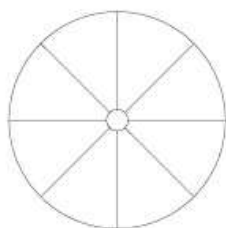

Kolahraní

- O** Jaké dopravní prostředky, které mají kola, znáš?
- O** Vyber si jeden dopravní prostředek a zkus o něm vymyslet pohádku.
- O** Přečti a vybarvi si slovo:

- O** Cyklistům se zpřetrhaly dráty na kole. Vypleť (domaluj) chybějící dráty (čáry) podle vzoru:

ROZLOUČENÍ

A tak jsme dojeli až na konec naší knížky. Třeba, až se budete někdy dívat v noci na hvězdy, uvidíte na obloze Kubíčka s jeho maminkou. Nebo si u rybníka při pohledu na vodní hladinu vzpomenete na vodní víly.. Jen dávejte velký pozor, aby vám nechtěl někdy nakukat něco moc nepěkného samotný Krávočert!

